

[Krag.] tydeligt —, det var Svig, det var Tvetungethed. Det var de Gloser, hvormed Socialdemokraterne den Gang mødte de Radikale. Over 25 pCt. af Partiets Styrke blev paa Valpladsen, og jeg misunder ikke Socialdemokratiet den Glæde, som det utvivlsomt følte over, at Kuren hjalp, for nu har man afsvoret alt det, man den Gang blev undsaagt for og bekæmpet for, og i Dag sidder de tre radikale Ministre i de Stauningske Rækker. Det kan jeg kun lykønske dem til, de har aabenbart været af den Opfattelse, som jeg ogsaa tror er den rigtige, den samme, som Grete havde i „Kærlighed uden Strømper“: „Du aldrig bliver gift, hvis det i Dag ej sker“ — den højtærede Justitsminister nikker stadig, det glæder mig, at jeg er i Overensstemmelse med ham — det gælder i et Nu at se at komme op paa Taburetterne, som aldrig mere vil bliver Partiet tilbuddt, thi Forholdet er dog dette, og deri har „Fyns Socialdemokrat“ Ret, at Virkningen deraf blev denne Forbløffelse, denne Overraskelse, hvormed de radikale Vælgere modtog Meddelelsen om det, der var sket, og blev klar paa, at de Forudsætninger, under hvilke de var gaaet til Valg i April i Aar, i Virkeligheden var brudt. Der var Tusinder og atter Tusinder af radikale Vælgere, som fuldt ud delte den Opfattelse, som Redaktør Svarre gav Udtryk paa Ministeriets Tilblivelsesdag, at dermed var sket et saarende Tillidsbrud. Hvad man afsvor med alle Tegn paa Afsky i 1924, det direkte Medarbejderskab, det sidder man nu midt i. Nu har Ministeriet Munch—Stauning jo de Gidsler, som den højtærede Undervisningsminister ønskede sig i 1924, men som han den Gang ikke kunde faa. Jeg ved ikke, om de radikale Ministre har faaet den ene eller den anden Plads i Vognen, men med i Vognen det er de da i hvert Tilfælde. Jeg antager nu ikke, at det er en særlig fremtrædende, omend en meget synlig Plads, for jeg minder om, hvad „Social-Demokraten“ skrev i 1924: Hvis Socialdemokratiet kommer til at danne Regering, saa bliver det ikke med Lilleputpartiet de Radikale paa Kuskesædet. Det maa altsaa formentlig være en anden Plads i Vognen, de har faaet, om end de selv paastaar det modsatte.

Nu har det ærede Medlem Hr. Hans

Nielsen her under Finanslovdebatten beskyldt mig gentagende for, at jeg beskæftiger mig med at sætte, hvad det ærede Medlem kalder Lus i Skindpelsen. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at denne uappetlitlige Beskæftigelse behøver jeg aldeles ikke at paatage mig, for det er ganske aabenbart, at Pelsen er vrmlende fuld i Forvejen. Det ærede Medlem omtalte et Citat, som jeg havde fremført under en Tale i Ringkøbing. Det ærede Medlem nævnte det ikke, men det skulde være Beviset for, at jeg beskæftigede mig med det før nævnte. Jeg skal gerne citere denne Udtalelse ogsaa her, og jeg gør det saa meget hellere, som den jo er fremsat fra overordentlig autoritativ Side, nemlig fra et Medlem af den høje Regering, den højtærede Handelsminister. Han skrev i August 1927 i „Fyns Social-Demokrat“ — det var efter det radikale Landsmøde, som den højtærede Minister var utilfreds med:

„Det radikale Parti har ingen Fremtid, det har ingen bærende Idé, dets Væsen er godt, dets Politik er paa afgørende Omraader Svindel.“

Nu maa man nok spørge, om Partiet har forandret sig, om det nu har fundet sin bærende Idé, som det savnede saa fuldstændigt for knap 2 Aar siden, om Svindelen paa de afgørende Punkter er renset ud. Ja, jeg maa spørge den højtærede Statsminister og den højtærede Handelsminister, og Svaret maa sandsynligvis blive Ja, det fremgaar jo af den Konstellation, vi ser her for os. Men jeg siger da til de Herrer: Vis mig Deres Tro af det radikale Venstres Gerninger. Det eneste, jeg i saa Henseende kan fremføre, som har rettet Partiet op i Socialdemokratiets Øjene, ja, det er den Standhaftighed, hvormed det radikale Venstre holdt sig paa Stolene den 21. Marts, og det er naturligvis ogsaa nok en Belønning værd.

Vi ved jo, at de Radikale blev modtaget godt ved deres Ankomst i Ministeriet. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch betegnede dem saare smagfuldt som den forlorne Søn, som man skal modtage godt, og jeg gaar ogsaa ud fra, at den Mand, som i 1926, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har sagt, slog Ministeriet Stauning ned bagfra, nu har faaet Amnesti; han fortjener den da i hvert